

nedfattede Udgifterne med 180,000 Kr. til Udvikelsen af Værkstederne ved Aarhus Sernbanestation. Det forekommer mig, at denne Sag ikke bør gjøres afhængig af Spørgsmaalet om de sjællandske Sernbaners Erhvervelse. Det er Noget, som ligger i Tingens Natur og i hele Sernbanenettets Bestaenhed i Sylland, at, ligesom det er Aarhus, der er Hovedpunktet der, maa det vedblive at være det, og derfor forekommer det mig at være urigtigt at stille denne Sag længere hen, især i en aldeles ubestemt Fremtid; thi der er jo intet Menneske, der veed, hvad det bliver til med Kjøbet af de sjællandske Sernbaner, og det forekommer mig derfor, at de Grunde, der ere anførte af Regjeringen, fuldstændig tale for at gaa ind paa Bevillingen, og derfor er det, jeg har skilt mig fra dem, som jeg iøvrigt har stemt sammen med ved denne Finantslovs Behandling i Udvalget. Jeg skal altsaa tiltræde Anbefalingen for at stemme for Bevillingen af denne Sum, altsaa at negte Udvalgsflertallets Forslag.

Tauber: Under § 6 i det foreliggende Lovforslag finder man i Betænkningen under Nr. 1 nogle Oplysninger om, i hvilket Omfang Brevkort ere blevene benyttede her i Landet, og det fremgaar deraf, at det er en aldeles forsvindende Brug, der er gjort af Brevkort. Jeg tror, at deri maa Regjering og Lovgivningsmagt finde forøget Opfordring til at tage under Overveielse, om den nuværende Porto for Brevkort er hensigtsmæssig. Nu er jo Forholdet i Virkeligheden det, at det koster mere at sende et Brevkort fra Kjøbenhavn til Roskilde end at sende det til temmelig fjerne Lande. I Forbindelse med dette Spørgsmaal turde der være Opfordring til at tage under Overveielse i det Hele taget de Laxter, der gjælde for Postforsendelser. Jeg skal selvfølgelig ikke her komme nærmere ind derpaa, men kun tillade mig nogle Antydninger. Der blev under første Behandling fra flere Sider klaget over, at visse Arter af Korskbaandforsendelser ikke kunde gaa til den lavere Laxt. Jeg vilde ønske, at den meget ærede Regjering i Anledning saavel af Brevkortspørgsmaalet som af dette sidst omtalte Spørgsmaal vilde tage under Overveielse, om det ikke var hensigtsmæssigt for Brevkortforsendelser at indføre en dobbelt Laxt, hvad enten man nu satte denne til 4 eller 8 Øre eller ogsaa til 5 eller 10 Øre — thi det lægger jeg ikke saa stor Vægt paa — og det saaledes, at den lavere Laxt kom til at gjælde for alle aabne Forsendelser, og at man indførte en Afskillelse mellem aabne og lukkede Forsendelser og lod de sidste betale den højere, de første den lavere Laxt. I det Hele taget er Laxten for Postforsendelser, uagtet den bestaaende ikke er 10. Aar gammel, vistnok allerede forældet, naar man tænker paa den Udvikling, dette Forhold har faaet i flere andre Lande og navnlig i vort sydlige Naboland;

paa Grundlag af de Erfaringer, som der ere høstede, turde der være en høj Grad af Opfordring for Regjeringen til at søge udarbejdet og forelægge for Rigsdagen en ny almindelig Postlov, særlig hvad Betalingsspørgsmaalet angaar. Da det jo ikke her er Stedet til at gaa ind paa Enkeltheder heraf, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger. — I Forbindelse med den ærede Dordfører og et andet æret Medlem, der jo har taget Orlov fra Rigsdagen (Bojssen), har jeg stillet et Forslag om en anden Telegramtaxt end den, der er foreslaaet fra Regjeringens Side, og end Flertallet har fundet det rigtigt at foreslaa. Jeg kan fuldkommen tiltræde de Betragtninger, som ere gjorte gjældende i Anmærkningerne til Bestefor en Deling af Laxterne i en Grundtaxt og en Ordtaxt; men paa den anden Side kan jeg ikke tiltræde de Betragtninger, som den meget ærede Minister dels i Anmærkningerne og dels i sit Foredrag igaar gjorde gjældende til Bestefor, at man ad denne Vej skulde søge at opnaa en højere Indtaxt. Den høitærede Ministers Bemærkninger undrede mig i flere Henseender. Det undrede mig saaledes meget, at Ministeren kunde saa stærkt fremhæve, at han satte saa megen Pris paa, naar han skulde paa Statens Vegne drive en saadan Forretning, da at drive den med Fordel. Det undrede mig særlig at høre dette fra den meget ærede Minister, der jo paa Statens Vegne driver en anden Forretning, der er langt, langt større end denne her, og sandelig ikke driver den med Fordel, nemlig Sernbanevæsenet. I det Hele tror jeg, at de samme Betragtninger, der gjøres sig gjældende med Hensyn til Sernbanevæsenets Udvikling, ogsaa maa gjøres sig gjældende med Hensyn til Telegrafvæsenet. Ved Sernbanevæsenets Udvikling og Drift spørger man jo ikke udelukkende, ja, ikke engang fortrinnsvis om, hvorvidt det kan betale sig at udgive de store Summer, der medgaa til Anlæg, stundom ikke engang om, hvorvidt Driften kan betale sig. Man gaar ud fra den Betragtning, at det er af Vigtighed for Landet at fremme Samferdselen paa den omhandlede Maade, og det Samme gjælder, om end i mindre Grad, om Telegrafvæsenet; det er en Statsopgave at fremme den Side af Samferdselen, som foregaar paa denne Maade, og naar man derimod vilde indvende, at Sernbanerne ere ere af langt større Betydning, nuvel, saa anvendes der ogsaa Millioner paa Sernbanevæsenet, naar der anvendes Titusinder paa Telegrafvæsenet. Staar Nytten af disse to Samferdselsmidler ikke i Forhold til hinanden, saa staaer Offret dog i Forhold til Nytten. Det er heller ikke fuldkommen rigtigt, naar den meget ærede Minister igaar sagde, at man under det nuværende System til en vis Grad lader Statsborgerne betale for dem, der telegraferer. Man kan snarere sige, at, dersom den meget ærede Ministers Forslag vedtages, vilde man lade dem, der telegraferer paa Limier, som